

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 10.

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravništvo
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Tvoj ljubeči spremljevalec

Odkar si na svetu, te spremlja tvoj angel varuh. Kraljevi otroci niso nikdar brez spremstva. Tudi ti si kraljevi otrok, otrok nebeškega Kralja. Ti si bratec ali pa sestra kraljevega otroka Jezusa. Zdaj veš, zakaj imaš angela poleg sebe. Angel varuh je tvoj najboljši prijatelj; boljšega ne boš našel, tudi če bi še sto let živel na svetu. Tako zvest kot on, ni noben človek.

Sv. Frančiška Rimska je imela to milost, da je gledala svojega angela varuha. Ti ga pa ne moreš videti, ne moreš slišati njegovega sladkega glasu in ne moreš poljubiti njegovih dobrotnih rok. Pa vendar plava neprestano ob tvoji strani. Pri tebi je, ko se zjutraj zbudiš in te gleda, kako pobožno moliš svojo jutranjo molitev. Kako žalosten je, če se zjutraj nič ne spomniš na Boga. Pri tebi je, ko se učiš. V nebesih pripoveduje o tvoji pridnosti. Morda pa le o tvoji lenobi? Gleda, kako se obnašaš proti staršem. Ali se zares vsak dan veseli tvoje ubogljivosti? Morda pa obrača svoje oči proč od tebe, ker si trmast, jezljiv in nepokoren otrok? Pri tebi je, kadar srečaš siromašne ljudi in pričakuje, da jim boš dober in da boš z njimi delil svoj kruh, da ne boš ošabno nanje gledal. — Kako rad te spremlja v hišo božjo, kjer stanuje Jezus, kjer se pri sv. maši daruje, kjer prihaja v sv. obhajilu v tvoje srce. Pri tebi je, ko greš spat in pove angelom v nebesih, da si pobožno molil svojo večerno molitev.

Ali misliš večkrat na svojega angela varuha?

Odkrito mi odgovori! Bojazljivo šepetaj: »Redko mislim nanj.« Poglej, prijateljček moj, to je žalostno. Če bi ti večkrat nanj mislil, ž njim govoril in ga izpraševal za svet, potem bi ti sam postal polagoma angel.

Če večkrat misliš na resnico, da je tvoj angel varuh vedno pri tebi, ne boš nikdar storil velikega greha. Kako je mogoče, da bi kradel, se lagal, se prepiral, pasel lenobo, dražil starše, delal nespodobne stvari, če bi gledal pred seboj svojega angela varuha? Kako strašna je misel: Tvoj angel varuh vidi in sliši vse in pove vse po pravici v nebesih.

Ti ne veš, kolikrat te je že obvaroval tvoj spremljevalec velikih nesreč, koliko milosti ti je že prinesel iz nebes in

koliko molitev zate položil pred božji tron. Ali si mu ti kaj hvaležen? Pa veš, kako mu boš hvaležnost pokazal na najlepši način? Nobene stvari ne prični, preden nisi govoril s svojim angelom. Vprašaj ga, kaj misli o tem in onem. Če se boš pogovarjal pogosto s svojim angelom, boš kmalu postal svetnik, oziroma svetnica. — 2. oktobra je praznik tvojega angela varuha. Počasti svojega prijatelja ta dan s tem, da boš cel dan preživel brez greha in da boš večkrat zmolil molitvico »Sveti angel«.

Trije mali satani

Sv. mali Tereziji od Deteta Jezusa se je nekoč sanjalo nekaj prav posebnega. Sama popisuje te sanje takole:

»Sprehajala sem se po vrtu, ko zagledam naenkrat v bližini tri ostudne satančke, ki so skakali po apneni posodi z nedopovedljivo prožnostjo, čeprav so imeli na nogah železne okove. Pogledali so me z žarečimi očmi, potem pa so naenkrat skočili globoko v posodo, kot bi se zelo bali, pa so nato zopet kmalu prišli pri nevidni odprtini iz nje ter se skrili v pralni sobi. Ko sem spoznala, kako da so bojazljivi, sem hotela zvedeti, kaj tam delajo. Premagala sem svoj strah in sem pogledala skozi okno v shrambo. Ko satančki začutijo moj pogled, se potuhnejo, nato pa poskačejo čez stole in mize ter se skušajo za vsako ceno skriti pred mojim pogledom ...«

V teh sanjah tiči globoka resnica. Satani beže pred svetimi ljudmi. Povej mi, prijatelj in prijateljica, če bi se tudi tebi prikazali satani v sanjah — ali bi tudi od tebe bežali, ali bi te pa marveč prijazno pozdravili kot bratca in sestrico? — Če boš res imel take sanje, pa mi piši. Bojim se, zelo se bojim...

Skrbno preberi tudi tole :

Sv. Terezija od Deteta Jezusa.

30. septembra leta 1897. je zletela mala Terezija v nebesa zato, da bi od tam trosila na zemljo rože veselja in milosti posebno na svoje ljubljenske — otroke. Ko bom bral 3. oktobra njej na čast sv. mašo, bom tako le molil:

»Ti ljubezniva svetnica, natrosi veliko, veliko rož na otroke, ki bero »Lučko z neba«, posebno še na bolne otroke in pa na male apostole, ki „Lučko“ tako junaško širijo.«

Franjo Neubauer:

Kaj delajo angelci v raj?u?

Vonjive cvetice
sadijo v gredice,
da Bógu dehté,
da Njo veselé,
ki vedno je bela
in nežna cvetela.
Tam cvetka nobena
ne vene nikdar,
zaliva jo angel,
nebeški vrtnar.

Da eno le da mi
cvetico nebó,
najboljšo gredico
okrásil bi ž njo.
Gojil bi ji cvetje
in čuval ji rast,
da rastla bi sveti
Trojici na čast.
In sveti Devici
opojne vonjave
dehtele bi gori
v nebeške višave.

Mali Božo.

Šest let je bil star mali Božo in več kot polovico tega kratkega časa je preživel v raznih bolnicah. Njegovo drobno telesce je pokrivala cela vrsta brazgotin in leva noga je bila ena sama strašna rana; bila je zakrivljena, zatekla in na nekaterih mestih prav do kosti razjedena.

Kdor je pogledal malega bolnika, tiho in potrpežljivo ležečega v beli postelji, kdor se je zazrl v blede, bolesteri obrazek in v vprašujoče otroške oči, temu se je skrčilo srce vsled sočutja.

Božo je bil najstarejši otrok svojih težko preizkušenih staršev. Koliko so že le-ti zanj žrtvovali, a kljub temu so morali zreti, kako njih ljubljeneček hira. — Poskusili so še poslednje sredstvo; poslali so ga v zavod znamenitega profesorja ranocelnika.

Tako je ležal ubožček v veliki bolnici. Bila je to zadnja postaja njegovega trpljenja, zakaj nobena človeška modrost ni bila več zmožna oteti to nežno gineče življenje.

Božo pa o tem niti slutil ni. Bil je trdno prepričan, da bo učeni profesor pozdravil njegovo bolno nožico. Skoro vsak pogovor je pričel z besedami: »Ko zopet ozdravim... ko se vrnem domov...«

Sanjal je, kako se že igra s tovariši, kako skače po domačem dvorišču in se veseli. In vedno bo smel ostati pri ljubih starših, bratih in sestricah. Pa v šolo bo smel in učil se bo pisati in brati.

Ali ga bo pes Hektor še poznal, ko se vrne? Do mamičinega godu bo noga čisto gotovo že zdrava — kako lep bo tisti praznik!

Take in slične stvari se je pogovarjal Božo s sestrami in s svojimi prijatelji. Teh je imel mali Božo mnogo.

Prijatelj mu je bil stari gospod profesor, ki je zdravil njegovo bolno nožico, potem mladi gospod doktor, ki se mu je vedno tako ljubeznivo smehljal, kadarkoli ga je obiskal.

Pa tudi bolniki so bili njegovi prijatelji, taki, ki so mogli hoditi; vsi so ga tako radi obiskovali.

Star major mu je celo prinesel kositraste vojake in ga je osrčeval, češ, da postane tudi on lahko nekoč major.

Najljubši njegov prijatelj pa je bil gospod kaplan, ki je stanoval v sosednji sobi. Bil je to mlad duhovnik, ki je pred kratkim prestal težko operacijo. Kolikorkrat je le mogel, pa je obiskal svojega mladega soseda, čigar srce si je kar kmalu osvojil. Pripovedoval mu je lepe zgodbe, bral mu je vesele pravljice in se prijetno ž njim pomenkoval.

Pa kako ljubeznivo je znal gospod kaplan tolažiti, če so bile bolečine zelo hude. Vse svoje prijatelje je imel Božo zelo rad okrog sebe, toda kadar se je ves stresal v hudi mrzlici in

stokal vsled strašnih bolečin ali pa je smrtno utrujen ležal v svoji postelji — tedaj pa ni maral poleg sebe nikogar drugega kot sestro in gospoda kaplana.

Kristus Kralj.

(Njegov praznik 25. oktobra.)

Mladi duhovnik je sedel ob takih napadih cele ure pri njem, pa mu pripovedoval o ljubem Zveličarju, ki je toliko za nas trpel in je bolne otroke prav posebno ljubil. Govoril mu je o njegovem angelu varuhu, ki zapisuje v zlato knjigo vso njegovo potrpežljivost v bolezni, za katero bo nekoč poplačan v nebesih, da bo postal sam ljubezniv angelček.

To so bile tiste blažene ure, v katerih se je naučil mali Božo angelske potrpežljivosti. Hrabro je prenašal strašno trpljenje vsak dan pri prevezavanju ranjene nožice.

Hotel je trpeti za ljubelega Zveličarja, ki je še vse več trpel in ki mu je bolečine poslal samo radi tega, ker je Božo njegov ljubljeneček in ga je hotel storiti sebi enakega.

Dečkove moči pa so pešale od dneva do dneva in danes je bilo njegovo nežno srce prav posebno žalostno in potrto. Njegov oče, ki je bil

gimnazijski profesor v dve uri oddaljenem mestecu, ga je prišel obiskat sam, brez mamice. Pa ravno po njej je imel Božo

tako veliko hrepenenje. Očka mu je dejal, da se je mamica prehladila.

Pa se je potem zgodilo, da tudi očeta celih 14 dni ni bilo prav nič k njemu. Morda se je mamičina bolezen poslabšala. Ubogi otrok je jokal vsled bojazni in velikega hrepenenja.

»Očka je gotovo zadržan,« ga je tolažil gospod kaplan, kateremu je potožil svojo skrb. »Nikar ne žaluj; kmalu bo prišel, pa ti bo prinesel veselo novico! Zmoliva Očenaš za tvoje ljube starše! Potem bova pa s kamenčki zgradila trdnjavo ali pa cerkev.«

Naslednjega dne je res prišel Božov očka in prinesel je bolnemu sinčku veselo vest, da mu je podaril ljubi Bog ljubeznivo sestrico, ki je tako nežna, kot pomladna cvetlica.

Božovo veselje je bilo nepopisno. Pozabil je na svoje bolečine in naskakoval očeta s tisoč vprašanji. Posebno rad bi videl mamico in sestro. Zakaj jih očka ni pripeljal s seboj?

»Ne, to pa ne gre, moj ljubi,« se mu je nasmehnil očka. »Sestrica je še čisto slabotna in mamica jo mora gojiti. Pa kmalu ti jo bo prinesla pokazat. Do tedaj pa bodi prav priden in potrpežljiv!«

Božo je prikimal s solzami v očeh. Vedno mu govore, da mora počakati — pa si tako srčno želi mamice, doma, bratcev in sestrice.

Toda jokal ne bo, noče s solzami žaliti dobrega očeta. Junaško se je premagal.

Pred odhodom je imel oče kratko posvetovanje z gospodom profesorjem, ki mu je prizanesljivo izpovedal, da se je noga poslabšala in da jo bo treba odrezati. S težkim srcem je nesrečni oče v to privolil.

»Božja volja naj se zgodi,« je še vzdihnil. »Gospod ve, zakaj je to dobro. Svoji ženi pa ne smem o tem prav nič praviti.«

Bilo je deset dni pozneje. Zdravniki so ubogemu otroku pred tednom odrezali nogo, toda njegovega življenja s tem niso mogli rešiti; rešili so ga s tem le še strašnejših bolečin.

Vročica je používala njegove zadnje moči in bližal se je naglo konec.

Cele dneve je ležal deček ves nemiren v postelji in ni nikogar poznal, niti svojega očeta, ki je s krvavečim srcem gledal trpečega otroka.

Včasih je vzkliknil: »Mamica — ljuba mamica!« in je krčevito stegal ročice proti mestu, kjer ni bilo več noge.

Tedaj je vročina ponehala in smrt je stopila k postelji. Nepremično, z zaprtimi očmi je ležal mali bolnik in kadar je za hip odprl oči, so imele le-te nadzemski izraz.

Očeta so telegrafično poklicali k smrtni postelji. Stopil je k umirajočemu sinu in si zakril obraz z rokami. Prevečlika je bila bolečina, ki se je zgrnila čezenj. Doma leži žena, težko bolna — njegova hčerka pa leži v krsti. Ponoči je odplavala njena dušica v nebesa. In tu v tujem mestu umira njegov najstarejši sin.

»Očka,« zašepeče Božo, »zakaj... ni mamice?«

»Mamica je bolna, ljubček,« je zajokal očka. »Lepo te pozdravlja...«

Ni mogel več govoriti; bolečina mu je stisnila grlo.

»Tvoja mamica ne more priti zdaj, ljubi Božo,« ga je tolažil gospod kaplan, ki je klečal na nasprotni strani postelje. »Daruj svoje hrepenenje Jezusu. Tudi to prenesi radi njega...«

»Radi tebe... ljubi Jezus,« je šepetal deček.

»In če postaneš angelček, pa prosi, da bo tvoja mamica kmalu ozdravela.«

Umirajoči odpre oči in se zazre proseče v duhovnika: »Ne... zdaj še nočem postati angelček... Prej mi pokažite mamico in sestrico...«

Zdravnik, ki je stal tam poleg s solzo v očeh, je sočutno dejal: »Povejte mu raje resnico!«

»Božo,« je zašepetal oče, »tvoja sestrica je že postala angelček... Nocoj jo je Gospod vzel v nebesa in te tam čaka...«

Veseli smehljalj je zdrknil preko bledega obrazka: »O potem... grem k tebi, ljubi Jezus... da vidim tega angelčka...«

Mali Božo je zdaj pri Jezusu v družbi zlatih angelčkov poleg svoje male sestrice.

Franciškova smrt.

Ko je bil sv. Frančišek že mnogo dni bolan, pride k njemu zdravnik, ki je bil njegov prijatelj. Frančišek mu pravi: »Kaj meniš o moji bolezni?«

Zdravnik bi mu rad prikrikl resnico, zato mu odgovori: »Brat, z milostjo božjo ti bo šlo dobro.«

Bolnik pa s tem ni bil zadovoljen in začne znova: »Povej resnico! Smrti se prav nič ne bojim. Bog me je tako ljubil, da mi je prav vseeno, ali živim ali umrjem.«

Tedaj mu pravi zdravnik: »Noben človek te ne more ozdraviti. Čez par tednov boš umrl.«

Ko Frančišek to sliši, razprostre svoje roke in vzklikne: »Pozdravljena smrt!«

In res mu je bilo odločenih le nekaj dni še. Te pa je porabil, da se je mudil pri Bogu in da je izkazoval žalostnim sobratom svojo zadnjo skrb. Če so ga bolečine le preveč mučile, je prosil brate, naj mu zapoje pesem svetega veselja in slave božje. To pesem je zložil svetnik sam; imenoval jo je »Pesem o bratu solncu.« Na smrtni postelji je dodal tej pesmi še zadnjo kitico, v kateri slavi smrt in vse one ljudi, ki umrjejo v posvečujoči milosti božji.

Ura ločitve je prišla. Veliki oče blagoslovi še enkrat svoje sinove in jim da svoj zadnji opomin. Bratje bridko jokajo.

Sv. Frančišek.
(Njegov god 4. oktobra.)

Frančišek pa je ohranil tudi v tisti grenki uri svojo veselost in umiraje je zapel sveto pesem Stvarniku v čast.

Ko je pesem odzvenela, je sv. Frančišek za vedno utihnil na zemlji. Njegova lepa duša pa je odbrzela pred Jezusov tron po veliko plačilo.

Roženvenski mesec.

Mesec oktober je posvečen Kraljici presv. rožnega venca. Vneti Marijini častilci zelo radi molijo sv. rožni venec. Po-

Kraljica sv. rožnega venca.

trudite se v tem mesecu tudi vi, otroci, in zmolite vsak dan vsaj en odstavek, to je deset zdravih Marij.

Vse vaše rožne vence pa darujte v trojen namen:

1.) Da bi Kristus zopet zavladal v Rusiji.

2.) Da bi Gospod rešil Kitajsko nadaljnjih nesreč.

3.) Da bi brezbožniki, ki jih je na svetu vedno več, zopet spoznali Boga.

Zelo bom vesel, če mi sporočite, koliko sv. rožnih vencev ste v te tri namene opravili.

Ali še vedno spite?

25. oktobra bo praznik Kristusa Kralja. Če hočete, da bo ta mogočni kralj zavladal z vso svojo ljubeznijo v vašem srcu, potem glejte, da mu boste napravili v tem mesecu prav mnogo veselja z najnatančnejšim izpolnjevanjem »Jezusovih dni.«

Spanja je bilo v počitnicah dovolj! Zdaj je čas dela! Naj ne mine prav noben večer v tem mesecu, da ne bi vzeli v roke »Jezusovih dni« in jih prav vestno izpolnili.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

5. Drago prečudno krotak.

Kar se da zadovoljen s svojim novim načrtom, je Drago odšel iz sobe, ne da bi ga upala teta vpričo sodnika klicati nazaj, odhitel v kuhinjo ter Metki povedal, kaj je govoril mirovni sodnik in kakšen načrt si je sam skoval.

Metka: »Zdaj še nikar, Drago, počakajva! Ščiti te bodo zavarovali pred tetinimi udarci in tako ne boš imel na telesu marog. Poslali bodo namreč zdravnika, da te pregleda, ta pa ne bo ničesar našel. Imeli te bodo za lažnika, teta bo pa zopet slavila zmago. Rajši počakajva, gotovo bom iztaknila kakšno stvar, da te ubranim tudi potem, ko boš imel ščite.«

Drago je uvidel, da mu Metka pametno svetuje, vendar pa se zato še ni odrekel sladki nadi, da bo lahko teto togotil, ne da bi sam kaj trpel.

»Hočem počakati do jutri,« si je mislil, »ko bodo hlače podložene.«

Šel je kakor ponavadi zopet k Julki, ki ga je sprejela s krotkim, prijaznim smehljajem kakor vselej.

Julka: »No, Drago, kaj je novega?«

Drago: »Nekaj prav dobrega. Komaj sem prišel domov, že me je teta pretepla s tolikšno togoto, da me je vsega zmrevarila in da mi je morala Metka napraviti oblič iz sveče.«

Julka (osupla): »In ti praviš, da je to nekaj dobrega? Ubogi Drago! Gotovo si se prav predrzno postavil po robu in jo zmerjal?«

Drago: »Niti žgnil nisem, ne se ganil. Pustil sem, da je storila z menoj, kar je hotela. Najprej me je s palico dvakrat udarila; ko je pa videla, da se nič ne ustavljam, ker sem dal tebi tako obljubo, me je začela pretepati, kakor da je znorela in mislim, da tudi je.«

Julka (vsa solzna): »Ubogi Drago! Saj to je grozno! Kako sem nesrečna! Ali si bil zelo jezen name in na moj nasvet?«

Drago: »Nate? Kaj še! Saj sem vedel, da si mi zato nasvetovala, ker si mi hotela dobro... Nanjo sem pa bil jezen, joj, kako jezen! V svoji sobici sem se premetaval, ihtel in vpil; nato pa mi je odleglo in bil sem vesel, da sem te ubogal.«

Julka (nežno): »Drago! Kako dober fant bi lahko bil, če bi le hotel!«

Drago: »Saj tudi bom, prav zares bom. Samo še malo počakaj! Najprej mi moraš dovoliti, da poboljšam svojo teto.«

Julka: »Kako neki jo boš poboljšal? Zdi se mi, da je to nemogoče.«

Drago: »Kaj še! Samo dovoli mi, pa boš videla!«

Julka: »Pa kaj misliš napraviti? Prav gotovo zopet kakšno neumnost.«

Drago: »Še malo ne! Boš že videla, saj ti pravim, da boš videla!«

Drago ni hotel Julki razložiti, kakšna sredstva bo uporabljal, da teto poboljša; vendar pa ji je obljubil, da bo ubogljiv in vljuden še naprej in s to obljubo se je morala zadovoljiti. Ostal je še malo pri nji in se poslovil prav, ko se je Julkina sestra Marjana vrnila z dela.

Marjana je imela petindvajset let. Hiši in svoji slepi sestri je nadomeščala starše, ki sta jih že izgubili. Mati jima je umrla pred petimi leti v isti hiši, kjer sta zdaj stanovali. Posestvo je bilo več ko dosti veliko, da zlahka preživlja dve sestri, pa kaj, ko so jima starši zapustili dolgove. Morali sta

torej leta in leta trdo delati in skromno živeti, da bi dolgove poravnali, ne da bi od posestva kaj odprodali. Ko je mati umrla, je bila Julka stara šele deset let. Marjana se je pogumno odločila, da bo z delom služila kruha sebi in svoji slepi sestri, dokler ne bodo vsi dolgovi poplačani. Hodila je v dnino in še doma vse opravila. Julka je pa tudi po svoje nekoliko podpirala gospodinjstvo, čeprav je bila slepa. Pletla je hitro in dobro in ni ji manjkalo naročil: krila, jopice, ovratne rute, nogavice, vsak je rad dal delati slepi deklici. Vsi ljudje v malem katoliškem trgu so jo ljubili; njena dobrot, krotkost, vdanost in vedno neskaljena vedrina, nad vse pa velika pobožnost, vse te lepe njene lastnosti so srečno in blagodejno vplivale ne samo na otroke, ampak tudi na odrasle. Samo gospa Mišmaška se je tega vpliva otresla; skoraž nikoli ni Julke obiskala, če je pa že kdaj prišla, je povedala vedno kaj slabega ali vsaj neprijaznega. Mišmaška bi prav lahko pomagala svojim nečakinjama, pa ji kaj takega še na misel ni prišlo; sama je hotela uživati desettisoč dinarjev, ki jih je bila nagrabila in jih še vsako leto množila, saj je pritrgovala sebi, Dragotu in Metki. Videli bomo pa pozneje, da je imela še neki drug vir bogastva, o katerem nihče drugi ni vedel, saj mislila je tako. Tri leta je že imela Dragota v oskrbi. Metka je prišla v hišo šele pred kratkim; navezala se je na Dragota, ki ji je takoj spočetka bil iz srca hvaležen za njeno varstvo; že davno bi bila Mišmaški službo odpovedala, ako se ji Drago ne bi smilil.

Drago se je torej poslovil od Julke in Marjane ter stekel domov, kjer ga je pravkar poklicala njegova teta.

»Danes je nikakor ne smem še razjeziti,« reče sam pri sebi, »jutri pa že lahko!«

Prišel je torej k teti takoj, ko ga je poklicala, in napisal zanjo nekaj pisem, ki pa so se ji zdela sčecčkana slabo, kar nečitljivo.

Drago: »Ali naj jih prepisem, teta?«

Mišmaška (osorno): »Seveda, še tega se manjka! Da bi mi tratil papir! Rad bi še enkrat pisal, nič bolje in nič lepše! Vedno si pripravljen, da bi mi delal nepotrebne stroške! Človek bi mislil, da ima gospodek svoje dohodke. Vedno in vedno pozabljaš, da te redim iz golega usmiljenja in da bi bil brez moje pomoči berač na cesti! In namesto, da bi mi bil hvaležen in mi dobrote povračeval z veliko varčnostjo, pa razsipaš, ješ kakor volk, piješ kakor žolna, trgaš obleko, z eno besedo: šiba si za moje hišo!«

V Dragotu je jeza kar vrela, imel je na jeziku vljudne pa predrzne besede, s katerimi bi ji rahlo ugovarjal, pa jo vendar strašno raztogotil.

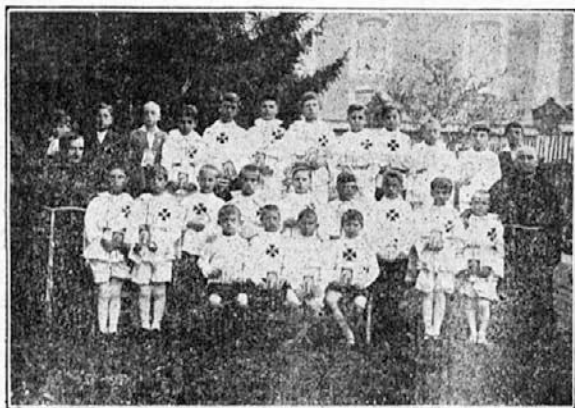
»O, da bi imel že hlače podložene!« si je mislil sam pri sebi.

Ker pa ščitkov od stričevih kap še ni imel, je pogoltnil poniževanje in svojo togoto in ni žugnil besedice ne trenil z očesom.

Zopet se je kajpada Mišmaška čudila, da je Drago tako neverjetno krotak.

»Bom kmalu videla, kaj vse to pomeni,« reče sama pri sebi, »in spoznala, če ni le priprava za kako novo pobalinstvo. V obrazu ima nekaj, kar mi ne ugaja, kakor da pridržuje jezo... Če bi bil vedno tak, bi bilo seveda prav... Le kdo ga je teh manir naučil? Morebiti Julka? Ta svetohlinska svetničica res kaj rada pridiguje in daje nasvete... Smrklje videti ne morem, draži me njen obraz, neprestano pokojen, krotak, smehljajoč. Rada bi nam natvezla, da je srečna, čeprav je slepa, da si ničesar ne želi, ničesar ne pograša. O, verjamem! Saj ljudje zanjo vse storijo! Strežejo ji kakor kraljični... Gnoj leni! Trapa! Tega čukastega Dragota bom pa pretepala, da kaj, saj se več ne upira.«

Mišmaška ni opazila, da je govorila na glas prav od stavka: Smrklje videti ne morem. Ko je dvignila glavo, je

Skupina Frančiškovih križarjev iz Maribora.
Med njimi je več vnetih apostolov »Lučke z neba«.

zapazila, da se Drago sicer še vedno ne gane, vendar pa strmi vanjo ves presenečen in nevoljen. Zato zakriči nad njim:

»No, zijalo! Kaj pa še čakaš in čas predeš in vame buljiš kakor vol s svojimi telečjimi očmi? Ali bi me rad požrl? Poberi se v kuhinjo in pomagaj Meti! Pa povej ji, naj čimprej pripravi večerjo, sem lačna.« (Dalje prih.)

Krasna nagrada.

Otroci! Pišite mi, kako vam je Marija pomagala. Marija je vaša nadvse dobra Mati, njena priprošnja premore pri ljubem Jezusu vse. Marija vsakega rada usliši, posebno pa otroke. Morda se spominjate kakega dogodka iz vašega življenja ali pa iz življenja vaših dragih domačih, kako je Marija na čudežen način pokazala svojo moč. — Nagrada je: zelo lep kip Matere božje. Nagrado bo določil žreb. Žrebali homo 15. novembra.

Halo! Berite!

Zelo dobro vas poznam in vem, kako radi igrajo fantki in deklice kake lepe igrice na odru. Gospod urednik bo izdal celo zbirko takih igric, ki jih je napisal sam. Prvi zvezek izide že prihodnji mesec in bo vseboval en prizorček za Miklavžev večer in dva božična prizorčka s petjem. Posamezna knjižica bo stala menda komaj 2 Din.

Povejte to svojim gg. katehetom in učiteljem ter gospodičnam učiteljicam. — Več o tem v prihodnji številki.

Pogovor z Jezusom.

Predno grem v cerkev obiskat Jezusa, nekoliko pomislim, da grem obiskat Kralja vseh kraljev. Ko pridem v cerkev, se mu poklonim in ga pozdravim, nato obudim živo vero, da biva tukaj Jezus skrit v podobi kruha, ki ima pravo božje in človeško Srce.

Nato se šele prične najin pravi razgovor. Razodenem mu vse svoje skrbi in težave, čeprav so včasih malenkostne; toda Jezus sprejme vse resno, ker me razume tako, kakor nobeden drugi. Niti mami si ne upam tako povedati, kakor povem Jezusu; povem mu vse, ker ga ljubim, pa dobro vem, da me ljubi tudi on. Prosim ga pa ne samo zase; priporočim mu tudi svojega ata, da bi se mu med delom ne zgodila kaka nesreča, priporočim mu svojo mamo, ki so tako dobri in tako skrbijo zame, nadalje mu priporočim svoje brate in sestre, svoje tovariše in součence, za vse ga prosim, da bi jim dal tistih milosti, katerih on ve, da so najbolj potrebni.

Najin pogovor se razvija dalje; v pogovoru ga prosim za misijonarje, ki so v Indiji in na Kitajskem, prav iskreno sem ga prosil za ruske dečke; prosil sem ga, naj pošlje Rusiji kmalu boljših časov, da bodo mladi ruski dečki zopet njega spoznali in ljubili. Priporočim mu tudi sv. očeta, ki je njegov vidni namestnik na zemlji; v par zdihljajih ga prosim, naj mu da veliko milosti, da bo lahko prenašal vse težave, ki mu jih nalaga njegova visoka služba.

Potem ga prosim, naj mi pomaga, da ga bom vedno bolj ljubil. Veliko mu imam še povedati, a dolžnost me kliče v šolo ali pa domov, kjer pomagam mami pri domačih opravilih; samo eno skrivnost mu še zaupam, ki je pa tako velika, da je za danes še »Lučki« ne zaupam.

Tako sem se pogovarjal z Jezusom četrť ure. Nato se mu zahvalim, da me je tako rad poslušal in ga prosim, da še enkrat blagoslovi mene in vse tiste, za katere sem ga prosil. Končno se mu lepo poklonim, ga pozdravim in odidem. Cel dan sem vesel, da sem govoril z Jezusom, ki me tako ljubi.

Svoljšak Stanko, ministrant, Škofja Loka.

O d g v o r: Tvoje kramljanje z ljubim Jezusom mi je zelo všeč. Ostani stanoviten! Naj ne mine noben dan, da se ne bi takole zaupno pogovoril s svojim najboljšim Prijateljem v tabernaklju. Prosil bi te pa zelo lepo, da še mene priporočiš vsak dan Gospodu, mene ubogega urednika in pa našo »Lučko«, da ne bo ugasnila, ampak da bo vedno bolj prijazno gorela. — Kaj pa tiste skrivnosti, o kateri govoriš, ali bi mi je ne hotel razodeti? Že vnaprej Ti obljubim, da je ne bom nikomur izdal.

Lepo Te pozdravlja Tvoj prijatelj

Urednik »Lučke«.